

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. L. i D. S.**

skazanych z art. 280 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2014 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu

Okręgowego w W. z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt V K [...],

zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 kwietnia 2014r.,

sygn. akt II AKa [...]

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W kasacjach wywiedzionych przez obrońców obydwu skazanych od wspomnianego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 kwietnia 2014 r. obaj skarżący sformułowali wnioski o wstrzymanie jego wykonania. Przy czym obrońca skazanego A. L. wniosek swój uzasadniał „nieodwracalnymi skutkami wykonania zaskarżonego orzeczenia”, których upatrywał w tym, że skazany wykonuje stałą pracę w której otrzymał właśnie awans, zamierza założyć rodzinę, opiekuje się chorą matką, inwalidką. Natomiast obrońca skazanego D. S. przedmiotowy wniosek uzasadniał wagą podniesionych w kasacji uchybień, których dopuścili się orzekające w sprawie Sądy i prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacji, a także trudną sytuacją osobistą i rodzinną skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W stwierdzonych w sprawie okolicznościach - obydwie wnioski nie zasługują na uzasadnienie.

W obecnie dominującym orzecznictwie Sąd Najwyższy podkreśla, że wstrzymanie wykonania orzeczenia, w trybie art. 532 § 1 k.p.k., a tym samym odstąpienie od wyrażonej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne skutki, a ewentualność wstrzymania wykonania orzeczenia należy łączyć przede wszystkim z zarzutami podniesionymi w kasacji (por.m.in. postanowienie z dnia 27 lutego 1997 r., V KKN 47/97, Wokanda 9/1997, s. 15).

Ratio legis przyjętej w art. 532 k.p.k. regulacji opiera się na założeniu, że wprowadzenie wniesienia kasacji nie wzrusza prawomocności orzeczenia, ale gdy ranga zarzutów i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia przemawiają za zasadnością kasacji, wówczas aktualizuje się potrzeba wstrzymania wykonania zaskarżonego tą kasacją orzeczenia, bowiem zaniechanie tego oznaczałoby zbędne przedłużenie dla skazanego dolegliwości wynikającej z wykonywanej kary.

Oceniając przedmiotowe wnioski w świetle powyższych wymogów stwierdzić należy, że brak jest warunków do uznania ich zasadności.

Nie przesądzając w żadnym stopniu ostatecznej oceny obydwu skarg kasacyjnych – zauważyć jednak należy, iż prawdopodobieństwo uznania ich zasadności nie jest obecnie na tyle wysokie by samoistnie dowodzić trafności obydwu wniosków. Równocześnie przytaczane przez obrońców okoliczności związane z sytuacją osobistą i rodzinną skazanych nie są na tyle doniosłe i nadzwyczajne, by mogły skutkować wstrzymaniem wobec nich wykonania prawomocnego wyroku, nawet w sytuacji gdyby akceptować ten kierunek orzecznictwa Sądu Najwyższego, który dopuszcza taką decyzję tylko z takich, związanych z sytuacją osobistą, czy stanem zdrowia skazanego, powodów (por. postanowienie z 10 grudnia 1996 r., II KKN 256/96 niepublikowane). Opisane przez skarżących okoliczności stanowią bowiem normalne, typowe następstwo pozbawienia skazanych wolności, nie mają charakteru wyjątkowego i mogą – co

najwyżej – stanowić podstawę ich żądań w przedmiocie odroczenia wykonania kary, czy też udzielenia przerwy w jej odbywaniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

aw